निषिध्य दुर्गा व्यधित प्रकृतिस्थं द्विजन्मजं ॥१३॥
इत्याद्यद्यतनस्यापि चरितं तस्य भूपतेः ।
पृथग्जनेषु संभाव्यं वर्णयन्तस्त्रपामहे ॥१४॥
अथवा रचनानिर्विशेषमार्षेण वर्त्मना ।
प्रस्थिता नानुरुन्धन्ति श्रोतृचित्तानुवर्त्तनं ॥१५॥
तस्मिन्नस्तं गते भुक्त्वा क्ष्मां चतुस्त्रिंशतं समाः ।
अनादित्यमिवाशेषं निरालोकमभूज्जगत् ॥१६॥
अथ क्ष्माभृद्रत्न क्ष्मां श्रेष्ठसेनस्तदात्मजः ।
प्राङ्कः प्रवरसेनं यं तुङ्गीनं चाञ्जसा जनाः ॥१७॥
दोस्तम्भसंभृतासक्तौ कृपाणमणिदर्पणे ।
संक्रान्तेवोन्मुखी यस्य भुवनश्रीर्व्यभाव्यत ॥१८॥
समातृचक्रं निर्माय यः पूर्वं प्रवरेश्वरं ।
पुण्याः पुराणाधिष्ठाने प्रतिष्ठा विविधा व्यधात् ॥११॥
गृहाङ्गनमिव क्षौणीं गणयन् वशवर्त्तिनीं ।
त्रिगर्तीर्वीं ग्रामसाख्ये प्रवरेशाय यो ददौ ॥१००॥
ईशो नृपाणां निःशेषक्ष्माकेदारकुटुम्बिनां ।
स समास्त्रिंशतं भूभृदनिस्त्रिंशाशयोऽभवत् ॥१०१॥
हिरण्यतोरमाणाख्यौ व्यधत्तामथ तत्सुतौ ।
साम्राज्ययुवराजत्वभाजने रञ्जनं क्षितेः ॥१०२॥